

No augstiem plauktiem līdz īstenībai

27 Tad pienāca kādi saduķeji – tie noliedz augšāmcelšanos – un viņam jautāja:

28 "Skolotāj, Mozus mums rakstīja: ja kādam nomirst brālis, kam ir sieva, bet nav bērnu, tad lai viņš ņem sev brāļa sievu un dod savam brālim pēcnācējus. – 29 Bija septiņi brāļi, un pirmais, apņēmis sievu, nomira, būdams bez bērniem; 30- 31 arī otrs un trešais apprecēja viņu, tāpat pārējie līdz pat septītajam, un visi nomira, neatstādami bērnus. 32 Beigās nomira arī sieva. 33 Kuram no tiem viņa būs sieva augšāmcelšanā? Viņa taču bija sieva visiem septiņiem."

34 Jēzus viņiem sacīja: "Šī laikmeta dēli precas un tiek precēti; 35 bet tie, kas būs cienīgi sasniegt to laikmetu un augšāmcelšanos no mirušajiem, nedz precēsies, nedz tiks precēti. 36 Tie vairs nevar nomirt, jo ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva dēli, būdami augšāmcelšanās dēli. 37 Bet, ka mirušie celsies augšām, to arī Mozus ir rādījis stāstā par ērkšķu krūmu, kur Kungu sauc par Ābrahāma Dievu, Īzaka Dievu un Jēkaba Dievu. 38 Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo viņam visi ir dzīvi."

Lūk. 20: 27–38

Mīļā draudze!

Runāt par pēcnāves dzīvi var ļoti dažādi. Mēs varam meklēt zinātniskus pierādījumus, mēs varam runāt par ticību. Mēs varam runāt ļoti nopietni vai arī vienkārši dzīt jokus. Ir atšķirība, vai kāds pie rakstāmgalda filozofē par dzīvi kā tādu, vai ja kāds nupat ir zaudējis kādu tuvinieku un savā izmisumā meklē atbildes uz pēdējiem jautājumiem. Kādreiz liekas, ka mēs vienkārši uztaisām vēlamo par esošo, bet ka nav nekā taustāma, lai pierādītu savu iztēli. No otras puses, kā var dzīvot pilnvērtīgu dzīvi bez cerības? Tēma ir kutelīga, un, ja kāds pārāk uzstāj uz savu patiesību, tas var izprovocēt ironisku vai sarkastisku atbildi.

Arī šodienas lasījumā mēs varam ieraudzīt atšķirīgas pieejas, kas var mums palīdzēt izvērtēt sevi, savu skatījumu uz lietām, uz šo dzīvi un kas sekos pēc tam. Evaņģēlists Lūka kopš 9. nodaļas stāsta par to, kā Jēzus un Viņa mācekļi dodas uz Jeruzalemi. Tagad beidzot viņi ir sasnieguši savu mērķi. Jēzus katru dienu māca templī, Viņa pretinieki nav mierā ar Viņa teikto un meklē veidu, kā Viņu vislabāk apklusināt. Vispirms rakstu mācītāji mēģina Jēzu ievilkt lamatās, jautājot Jēzum, vai ir atļauts maksāt ķeizaram nodokļus. Tagad ir saduķeju kārtā, kas vēlas Jēzu izsmiet. Pēc tam vairs neviens Viņam neuzdrošinās uzdot jautājumu, bet tiek pieņemts lēmums Viņu *novākt*. Tā ir kopsakarība šodienas sarunai, un ir svarīgi, ka mēs to ievērojam. Te ir runa par varu, par to, kas nosaka toni sabiedrībā, kas drīkst runāt un kas nedrīkst.

Daži vārdi par saduķejiem. 2. gadsimtā pirms Kristus jūdaisms sadalījās divās grupās – farizejos un saduķejos. Atšķirībā no farizejiem saduķeji no Vecās Derības atzina tikai pirmās piecas Mozus grāmatas – Toru vai bauslību. Viņi to uztvēra ļoti burtiski, kamēr farizeji uzskatīja, ka bauslība vienmēr atkal no jauna ir jāskaidro un atsevišķām situācijām jāpielāgo. Saduķeji neatzina ne mirušo augšāmcelšanos, ne dvēseles nemirstību un neticēja, ka Dievs sūtīs mesiju, lai glābtu savu tautu. Viņi uzskatīja, ka Dievs neiejaucas ikdienas lietās un katram pašam ir jārisina savas dzīves problēmas. No saduķejiem nāca priesteri un levīti, kas kalpoja templī, starp viņiem bija bagātie zemes īpašnieki, tirgotāji un toreizējās sabiedrības krējums.

Evaņģēlists Lūka stāsta, kā daži šīs grupas pārstāvji templī pienāk pie Jēzus un uzsāk sarunu ar Viņu. Viņi stāsta izdomātu gadījumu par vienu sievu, kura savas dzīves gaitā

zaudē septiņus vīrus, un noslēgumā jautā Jēzum: **“Kuram no tiem viņa būs sieva augšāmcēšanā?”**

Mūsdienās varētu runāt par to, ka viņa ir septiņas reizes šķīrusies, tomēr šeit ir cita situācija. Vecajā Derībā 5. Mozus grāmatā ir noteikts, ka gadījumā, ja sievietei nomirst vīrs, un viņai nav bērnu, mirušā vīra brālim viņa ir jāapprec. Rutes grāmatā tiek aprakstīts gadījums, kad atraitne Rute iet pie sava vīra radnieka, lai viņš to pieņem pie sevis. Tādā veidā atraitnes, kas bija palikušas bez iztikas līdzekļiem, varēja saņemt materiālu nodrošinājumu. Otrs iemesls šim likumam bija, ka tādā veidā tika nodrošināta pēctecība ģimenē, ka zeme un īpašumi palika ģimenē, nevis kaut kādiem svešiniekiem.

Kāpēc saduķeji uzdod tieši tādu jautājumu, lai atspēkotu Jēzu? Ja viņi runātu par sevi, par savām bailēm no nāves, tad tā būtu bijusi nopietna saruna. Tā vietā viņi izvēlas runāt vispārīgi, teorētisku gadījumu par cilvēku, kas tāpat jau ir neaizsargāts, kas nevar sevi aizstāvēt. Viņiem ir svarīgi apliecināt savu varu, nevis gūt atbildi uz sev būtisku jautājumu. Tāpat mūsdienās var gadīties, ka labi nodrošināti cilvēki spriež par to, cik slinki ir bezdarbnieki. Pēc būtības viņiem šie cilvēki ir pilnīgi vienaldzīgi, vienīgais, kas viņiem interesē, ir parādīt savu pārākumu. Vēl šis viņu piemērs liek domāt, vai viņu neticība pēcnāves dzīvei nav saistīta ar viņu labklājību šajā dzīvē? Viņiem tagad ir labi, viņi bauda šo dzīvi, priekš kam rūpēties par to, kas būs pēc nāves? Tā nav nejaušība, ka cerība uz augšāmcēšanos jūdu sabiedrībā kļuva populāra brīdī, kad šī dzīve likās pilnīgi bezcerīga, bez cerības, ka lietas varētu iet uz labo pusi. Varbūt, ka šai atraitnei, kura tā laika sabiedrības acīs bija nolādēta tāpēc, ka viņai nebija bērnu, cerība uz augšāmcēšanos bija vienīgais, kas viņu turēja pie dzīvības?

Saduķeji vēlas parādīt ar savu piemēru, ka visas šīs runas par augšāmcēšanos ir pilnīgi pekstiņi. Jēzus savā atbildē vispirms norāda, ka ir kvalitatīva atšķirība starp šo laikmetu un dzīvi pēc augšāmcēšanās. Precēšanās ir paredzēta šajā dzīvē, nevis nākamajā. Tur dzimumatšķirībām nav nozīmes, jo nav vairs jārada bērni, augšāmcētie ir kā eņģeļi Dieva priekšā, kas dzīvo mūžīgi. Mūs šī Jēzus atbilde varētu arī neapmierināt, jo daudziem tas ir mierinājums, ka pēc nāves mēs satiksīm savus tuviniekus debesīs. Tomēr Jēzus par to šeit nerunā, Viņš uzsver to, ka dzīve pēc nāves būs pavisam savādāka kā šajā dzīvē. Tas ir līdzīgi, ko apustulis Pāvils saka 1. vēstulē korintiešiem 15. nodaļā: **“Pirmais cilvēks ir no zemes pišķiem, otrs cilvēks – no debesīm... Dieva valstību nevar iemantot miesa un asinis, tāpat kā iznīcīgais neiemanto neiznīcīgo.”** Tātad ar šī laika mērauklu mēs nekur tālu netiksīm. Un tomēr Jēzus ar to neapstājas. Viņš saduķejiem pierāda, ka jau Torā – Mozus bauslībā, ir minēta augšāmcēšanās. Kad Mozus pie degošā krūma sadzird Dieva balsi, Tas viņam saka, ka Viņš ir **Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs.** Viņš ir, nevis bija vai tikai kaut kad nākotnē būs. Dieva priekšā Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs ir dzīvi, tātad viņi ir augšāmcēlušies. Šeit mēs redzam, kā Dieva priekšā laiks sakrīt vienā mirklī, mūžībā. Augšāmcēšanās nav tikai notikums kaut kad tālā nākotnē, bet tas jau ir noticis Dieva priekšā. Atkal mēs ar savu cilvēcīgo skatījumu varam tikai apzināties, ka mūsu priekšstatī nespēj aptvert šo mūs aptverošo realitāti.

Noslēdzot Jēzus saka, ka **“Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņam visi ir dzīvi.”** Ja mēs vēlamies uzturēt saiti ar saviem aizgājušiem tuviniekiem, mums vispirms ir jāskatās uz Dievu, jo Viņš ir tas, kas dod jaunu dzīvību, kas glabā viņus Savā sirdī.

Šī saruna starp saduķejiem un Jēzu labi parāda, ka jautājums par dzīvi pēc nāves prasa pazemību, nevis augstprātīgu, visu zinošu attieksmi. Galu galā tas ir jautājums par attiecībām, par to vai manta un vara var atvietot mīlestību savā starpā un pret Dievu. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva/ 06.11.2016. /

